

Duygu Ertürk

Serisonu Katil

ROMAN

küsurat

NE OLUR BABACIĞIM BİR GÜN DAHA KAL!

ABD

Bulutlu bir Vaşinkton sabahıydı. Yazın dünyaya veda ederek istirahata çekileceği, sonbaharın kapıyı açık bulup sarımtırak yaprakları oradan oraya taşıyan hercai rüzgârlarından belliydi. Bilen bilirdi; insanoğlunun ebedi ikametgâhı dünya, bir faturasız enerji objesi olarak gördüğü güneşin etrafında dev bir beleşçilik motivasyonu ile dönüyordu, o dönerken de mevsimler gelip geçiyordu. Hepsi bu! Sonuçta her şey bir şekilde değişiyor ve tekrar ama mutlaka yerini buluyordu. Sadece o, Birim Dont, bu koskoca binanın ikinci katında, olduğu yerde 1'e kadar sayıyordu. İyi de böylesine genç ruhlu, dinamik bir adam, potansiyelinin zirvesinde bir polis, neden sadece 1'e kadar sayıyordu? Geniş bir aslan ailesinin yemeye lüzum dahi görmeyerek patilerinin tersiyle kenara kaktırdığı ilik artıklarını kemiren namussuz bir sırtlan gibi davetsiz haksızlıklar neden hep onun kapısını çalıyor, açmayınca da kırıp içeri dalıyordu?

Vaşinkton soğuktu. Vaşinkton vahşiydi. Vaşinkton insanların yüreklerine, bundan yıllar evvel büyük büyük de-

deleri tarafından bireyselliğin yaban tohumları serpilmişti. Özellikle doğma büyüme Vaşinktonluların, bu hayatı canlarının istediği gibi yaşamakta üstlerine yoktu. Gündelik hayatlarda ön planda olan, kişisel tercih ve isteklerdi. İkili ve üçlü ilişkilerde önü alnamaz bir “ben bilirimcilik” hakimdi. İnsanlık, Allah’ın selamını bile birbirinden esirgiyor, bir, “Hello havaryu,” demeye üşeniyordu. Dinsizliğin in dinin out olduğu bu dönemde yalnızlık, Vaşinktonlu insan kisvesi altında elini kolunu sallaya sallaya sokaklarda geziyordu.

Vaşinkton’un kızları asiydi. Hep yalnız gezerlerdi ama yanlarına gidip de seviyeli bir arkadaşlık kurmak istesen mümkün değil seni beğenmezlerdi. Sadece Vaşinkton’da değil; Ditroyit, Niv Cöğsiy ve Ohağyo’da da durum böyleydi. Zaten bu durum ırkçılık, işsizlik ve yüzüzlükle beraber Amerika’nın er ya da geç yüzleşmek zorunda kalacağı önemli sorunlarından biriydi; kızlarına hiçbir şey beğendiremezdin! Bakalım devlet, bu sorunu ne zamana kadar görmezden gelebilecekti?

Birim Dont, işte böyle sadist bir coğrafyanın önemli binalarından birinde ekmek parası ve kariyer peşinde koşmaya debelenen azınlıklardan biriydi. Büyük bir tantanayla işe alınan, ucuna tükürülen bir tükenmezkalemle sözleşmesi imzalanan, tantana bittikten sonra ise Allah’ın selamından mahrum bırakılan, bir “hello”nun bile bazen çok görüldüğü, işbölümündeki yeri fotokopi çekmekle faksları kontrol etmek arasında gidip gelen o azınlıklardan sadece biri. Dışarıdan bakınca bir şey zannederdin ama bu EFAYEY’in işi gücü reklam ve gösterişi. “Bakın biz burada insan ayırmıyoruz, herkesi iş sahibi yapıyoruz,” dercesine dünyanın dört bir yanından polisleri beş senede bir EFAYEY Seçme ve Seçilme Sınavı’na sokup başarılı olanları dedektif olarak işe alırlar-

dı. İŖe sınavla giren bu hevesli polis memurları ise olaydan olaya atılacaklarını, patlayan arabaların arasından son anda uçarak kurtulacaklarını, kanun kaçaklarını kovalarken adrenalin salgılayacaklarını vesaire zannederken kendilerini, binanın bir köşesinde atıl halde yaŖamalarını sürdürürken ve faks okurken buluverirlerdi.

Birim Dont, Tokatlı eski bir polis memuru olarak Orta-doğulu kontenjanından, dünyanın en büyük soruŖturma bürosu olan EFAYEY'e kabul edilmiŖ tek dedektifti. Üstelik sıradan bir Tokatlı polis memuru değildi, zamanında azılı bir seri katili kendi elleriyle yakalayıp adalete teslim etmiŖ bir babayığitti! Ne çok esmer ne çok beyazdı; buğday tenli bir polisti. Buėday tenliliğiyle yaŖamıyordu ama bu, kendisini diğer polislerden ayırdığını dŖndė bir fiziksel zelliydi. Özellikle de aynaya bakıp teninin bademŖekeri gibi olduğunu dŖndė günlerde, bu hayatta her Ŗeyin en iyisine layık olduğuna dair inancı yüksek olurdu. Fakat ne yazık ki bu dünya, insanın fiziksel özelliklerine göre değil, doğduğu coğrafyaya göre değerlendirildiği bir maskeli baloydu. Faks makinesinin baŖına her gittiğinde öz memleketine biraz daha borlanmıŖ hissediyordu kendini. Orada gerçek suçlularla mücadele etmek dururken dandik bir EFAYEY kimliğine sahip olabilmek için o artistik binada 90'lı yılların fakslarını okuyordu adam!